

«Σταμάτα να μιλάς για τις ζωές άλλων μωρό μου...»

Συχνά μιλούν και με διδάσκουν
σα να 'σαν δράστες μαζί και θεατές
για γεγονότα που δεν έζησαν
για πράγματα που γνώρισαν από μακριά
για σπίτια που δεν τα κατοίκησαν
για φίλους που πέθαναν προχτές
κι όμως χαμένους από χρόνια
για γυναίκες που ποτέ δεν φαντάζεται
πως κάποτε ήταν ωραίες
Στο τέλος όλα μου φαίνεται σαν να υπήρξαν
σε άλλη παράσταση με άλλο σκηνικό
κ' αφήνομαι να τα ζαναμαθαίνω
στη σύγχρονη, καινούργια τους διδασκαλία.

Έφτασε στα χέρια μας μέσω συντρόφων η Διδακτορική Διατριβή: *"Πολιτικές και πολιτισμικές διαστάσεις των κοινωνικών κινήματων: Η περίπτωση του ανταγωνιστικού κινήματος στην Ελλάδα (1974-1998)"* του Nikos Souzas
<http://uoa.academia.edu/nikossouzas>

Η διατριβή αυτή παρουσιάζεται σήμερα 17/6/2015 στο 5^ο Ελευθεριακό Φεστιβάλ Βιβλίου Θεσσαλονίκης ως βιβλίο με τίτλο: *«Σταμάτα να μιλάς για θάνατο μωρό μου. Πολιτική και κουλτούρα στο ανταγωνιστικό κίνημα στην Ελλάδα (1974-1998)»* από τις Ελευθεριακές εκδόσεις «Ναυτίλος». Την αγωνία μας να πάρουμε απαντήσεις σε σχέση με τα: α) από πότε Ελευθεριακές Εκδόσεις εκδίδουν Διδακτορικές Διατριβές εργασίες δηλαδή προσωπικής ανέλιξης στην Πανεπιστημιακή ιεραρχία του συγγραφέα τους (το University έκλεισε;) και β) τι θέση έχουν όλα αυτά σε Ελευθεριακά Φεστιβάλ Βιβλίου (ο Ιανός έκλεισε;), την αγωνία μας λοιπόν την ξεπερνούν η αγανάκτηση και η οργή μας για αυτά αλλά και για τα παρακάτω.

Προφανώς και δεν πρόκειται για την κατάθεση μιας προσωπικής μαρτυρίας. Είναι μια προσπάθεια από κάποιους (επιβλέποντες, επιβλεπόμενους και λοιπούς) να αφηγηθούν και να σχολιάσουν την ιστορία μιας σειράς ρήξεων. Προσπάθεια που επιχειρεί, ενδεδυμένη και με τη Λεοντή της Πανεπιστημιακής αυθεντίας, να διατηρήσει μια επίφαση ουδετερότητας και αντικειμενικότητας της αφήγησης¹.

Η αφήγηση βέβαια δεν είναι καθόλου ουδέτερη και αντικειμενική.

Πρώτα από όλα η διήγηση προέρχεται από ένα περιβάλλον ανελευθερίας.

Αυτοί που εδώ διηγούνται δεν είναι αυτόνομοι διανοητικοί παραγωγοί (διανοούμενοι), ούτε φορείς κάποιας πολιτικής ή άλλης άποψης, ώστε να σχολιάσουμε μόνο τα αποτελέσματα της εργασίας τους. Είναι Ακαδημαϊκοί! Έχουν δηλαδή αποδεχτεί την ένταξη της διαδικασίας παραγωγής θεωρίας στην Ακαδημαϊκή ιεραρχία, μια εξίσου εξευτελιστική ιεραρχία με όλες τις ιεραρχίες της μισθωτής εργασίας, ένας χώρος φυλακή του ελεύθερου πνεύματος.

Η αποδοχή αυτή δεν γίνεται βέβαια χωρίς ιδιοτέλεια, ο τίτλος του διδάκτορα με τις πιθανότητες προσωπικής ανέλιξης είναι το επιστέγασμα.

1 Είναι αξιοσημείωτο, (σχετικά με την αντικειμενικότητα της αφήγησης), το ότι ο υποψήφιος διδάκτωρ διηγείται μια ιστορία της οποίας κομμάτι είναι η προσωπική ιστορία της συνεπιβλέπουσας, μέλους της τριμελούς επιτροπής του διδακτορικού του Λ.Γ.

Η χρησιμότητα της κολοτούμπας

*Μήπως εκείνοι που λάκισαν
στους δύσκολους καιρούς
έκαναν καλά;
Κάποιοι έπρεπε να περισωθούν
για να μιλάνε σήμερα
μνημονεύοντας ενίοτε και μας
έστω παραποιημένους*

Αυτοί που εδώ διηγούνται αποτελούν κομμάτι αυτής της γενιάς και διηγούνται αυτή τη γενιά για να δικαιώσουν εκ των υστέρων τις επιλογές τους, ακαδημαϊκές και όχι μόνο.

Ας κάνουμε ξεκάθαρες πρώτα όμως τις δικές μας αφετηρίες: συλλογικοποιηθήκαμε και συνειδητοποιηθήκαμε μέσα στο ρεύμα των αρνήσεων του τέλους της δεκαετίας του 80, καταλήψεις σπιτιών, κατειλημμένοι αυτοδιαχειριζόμενοι χώροι, αυτοδιαχειριζόμενη κοινωνική ραδιοφωνία, αυτοδιαχειριζόμενη μουσική σκηνή μέσα στα μεγάλα συγκρουσιακά γεγονότα της εποχής: Κατάληψη Φιλοσοφικής που ακολουθεί την αθώωση Μελίστα, συγκρούσεις που ακολουθούν την δολοφονία Τεμπονέρα, τις απαντήσεις στην καταστολή που έδωσε στα 1995 ο Ελευθεριακός χώρος της Θεσσαλονίκης...

Μαζί με μεγάλο κομμάτι αυτού του κινήματος επιλέξαμε, συνειδητοποιώντας τις αρνήσεις μας, να κάνουμε και τις επιλογές που τους αντιστοιχούσαν.

Επιλέξαμε την πράξη στον δρόμο και την καθημερινότητα. Επιλέξαμε να μην κάνουμε τις αλήθειες μας μια στιγμή του ψέματός τους. Ξεκόψαμε, πληρώνοντας βαρύ κόστος, από τον κόσμο των ΜΜΕ, της μουσικής βιομηχανίας, του ακαδημαϊκού περιβάλλοντος...

Ένα κομμάτι συντρόφων, αλλά και «συντρόφων», δεν έκανε αυτές τις επιλογές. Η ιστορία τους δεν μας αφορά. Όταν έρχονται όμως να διηγηθούν τη γενιά των αρνήσεων άνθρωποι που με τις κολοτούμπες τους έδρασαν άμεσα αντίθετα σε αυτές, αισθανόμαστε υποχρεωμένοι να παρέμβουμε.

Όταν άνθρωποι που, όταν τα πράγματα στρίμωξαν, έγιναν δημοσιογράφοι και περιέθαλψαν δημοσιογράφους, έκαναν συναυλίες με ό,τι απολειφάδι της κυρίαρχης κουλτούρας υπήρχε εύκαιρο, όταν αυτοί οι άνθρωποι προσπαθούν να στρατωνίσουν την ελεύθερη σκέψη μακριά από τις διαδικασίες του αγώνα, σε ένα χώρο διανοητικής υποτέλειας όπως το πανεπιστήμιο, τότε δεν υπάρχει χώρος για σιωπή.

Φτύνουμε τη διήγησή τους, κομμένη και ραμμένη στην πορεία τους, όπως φτύσαμε όλες εκείνες τις «επιλογές» τους.

Η ιστορία μας δεν υπάρχει στα διδακτορικά τους.

Κάποιοι που αρνούνται να δουν τους αγώνες μιας γενιάς να γίνονται «δεδομένα», σκαλοπάτια για καριέρες πανεπιστημιακών και μη.